

Per Stig Møller (KF):

Religionsfriheden er en af de fundamentale menneskerettigheder. Vi skal alle kunne tænke, tro og sige, hvad vi vil, men selvfølgelig under ansvar over for straffeloven.

Der er jo naturligvis ytringer, som er forbryderiske, hvis de opmuntrer til mord og sågar masse-mord, sådan som vi jo netop drøftede det omkring holocaust og nazismen i går, og der er jo naturligvis religiøse handlinger og riter, som vi mener bør straffes og forhindres. Sekter, som inddrager mord og blodofre i deres kult, er uacceptable, ligesom vi ikke kan acceptere undertrykkelse af kvinder eller sågar omskæring af kvinder, om tilhængerne så nok så meget måtte henvise til deres tro. Kannibalismen har også sine tilhængere, også i forbindelse med kult og nedarvede ritualer, og den går jo heller ikke.

Så ligesom alle andre friheder er religionsfriheden omgærdet af en grænse, og den grænse går, hvor nogles frihed bliver til andres ufrihed, og hvor nogle ofrer og andres ofres; men inden for disse grænser ligger jo, hvad vi forstår ved religion og dermed religionsfrihed.

Mennesker må bede til guder og til de guder, de vil, og tro på den frelse, de kan. Livet er skyggefuldt og mørkt nok til, at vi alle har behov for at se lys og håb. Det har menneskene så også gjort fra tidernes morgen, og endda før de første mennesketyper overhovedet fik talens brug. Kult, ritualer, ceremonier, tro og forestillinger om det hinsides hører mennesket til, og det skal ingen stat forbyde.

Vores tro er vores egen sag. Den tilhører ikke staten, og derfor skal vi i vores udenrigspolitik og bistandspolitik arbejde for, at tros- og religionsfriheden garanteres alle overalt.

I bistandspolitikken må vi placere dem blandt de fundamentale menneskerettigheder, som vi jo har besluttet skal fremmes gennem vores politik, og det betyder, at vi skal se lige så kritisk på bistand til lande, der krænker denne ret, som vi ser på bistand til de stater, der krænker andre af de menneskerettigheder, der skal beskyttes.

Ofte krænkes religionsfriheden for mindretal, fordi flertallet og det statsstyrende parti ønsker fuld kontrol over alle mennesker og hele samfundet, men lader vi dette ske, konfirmerer vi stiltiende den indoktrinering, som er uforenelig med tros- og samvittighedsfrihed.

Vi har set det ske i de østeuropæiske lande, hvor kommunistpartiet fulgte de kristne, som nu har fået deres religionsfrihed tilbage. Vi

har set det ske i mange fundamentalistiske, muslimske lande, hvor enhver, der ikke er rettroende, forfølges, og sådan som hr. Kofod-Svendsen har bemærket det i dag, foregår der forfølgelse af kristne i en lang række af disse lande.

Vi ser det i dag i Kina, som stadig frygter religionen, og som forfølger kristne og tibetanske munke og nonner, men vi må være imod det alle vegne og gøre det tydeligt i vores udenrigs- og bistandspolitik. Folketinget gør det jo nu i forhold til Kina ved at modtage Dalai Lama officielt, og efter at have truet med reaktioner og vrede er kineserne faldet ned igen. Havde vi givet efter, var de blot blevet ved, kineserne, og så havde man ikke fået vist, at man støtter Dalai Lama, og at hans folk kan få lov til at tro, som de vil i Tibet.

Vi kan heraf lære, at vi gør ret i at stå fast, når menneskerettighederne skal respekteres, og vi kan af forhistorien lære, at giver man først køb på én menneskeret, ryger de andre blot en efter en.

Mange stater forhindrer som nævnt kristne i at dyrke deres religion, og det må naturligvis have indvirkning på vores politik og ikke mindst på vores bistandspolitik i forhold til dem. Det er vores eneste måde at beskytte deres trosfrihed på.

Det Konservative Folkeparti har altid stået for menneskerettighederne, herunder religionsfriheden, og vi bliver ved med at forsvare dem, for uden dem er der intet værdigt menneskeliv.

Margrete Auken (SF):

Også jeg vil godt takke Kristeligt Folkeparti for, at debatten bliver rejst. Jeg tror, det er vigtigt, at der kommer lys også på denne sag. Om det umiddelbart ændrer så forfærdelig meget i vores strategi kan jeg ikke helt overskue, men det er i hvert fald godt at få det nævnt, fordi det er et felt, der skal lys på.

Som også ministeren gjorde opmærksom på i sin besvarelse, så står vi her over for en af de ældste og mest kendte krænkelser af menneskerettigheder, og de bliver jo ikke mindre, når man ved, med hvilken fanatisme religionsforfølgelse ofte finder sted.

I to udgaver bliver det særlig stygt: Det ene er jo altså dér, hvor man har den fundamentalistiske forfølgelse, hvor andre ikke har mulighed for at henvende sig til hverken hjerne eller hjerte, fordi begge er deponeret et sted, hvor de er utilgængelige for samtale. Det er sådan det,